

No nos podrán parar

Celtas Cortos - En estos días inciertos

LLETRA ORIGINAL

Nacimos hace unos años
en Pucela Capital
nos llamamos Celtas Cortos
y empezamos a tocar.
Comenzó con mucho esfuerzo
siguió a base de currar
si no acaba con nosotros
daremos mucho que hablar
Juntamos algún dinero
Pa vivir con dignidad
nunca nos fueron los lujos
somos gente muy normal
Conocemos mucha peña
día y noche sin parar
entre tanto algún amigo
se nos ha quedao pa' tras.
Y hasta hoy hemos llegado
aún con ganas de luchar
con ganas de ser mejores
y cambiar la realidad.
Mantenemos ilusiones
que no nos podrán parar
los amigos, los amores
las ganas de disfrutar.
Seguiremos insistiendo
en el mundo hay que cambiar
si siguen así las cosas
la tierra va a reventar
Seguiremos haciendo amigos
enemigos siempre habrá
para todos hay un sitio
el concierto va a empezar
No. No nos podrán parar
somos Celtas
con ganas de luchar
No. No nos podrán parar
respirar es igual que tocar
No. No nos podrán parar
no solemos mirar hacia atrás
No. No nos podrán parar
vuestra fuerza nos hará caminar

Comentari

res no ens separarà de l'amor de Déu

Els Celtas Cortos han descobert un estil de vida autèntic, una aventura plena d'il·lusions, de lluita, de ganes de millorar-se i canviar coses... i això els fa cantar que "No nos podrán parar".

Anant un xic més enllà, amb el pas dels temps, hom pot mirar enrera i, a part de constatar un camí fet, trobar que hi ha hagut Algú altre acompanyant i animant aquest procés. És a dir, repassant la nostra història trobem que, en alguns moments especials com ara uns camps de treball o unes trobades amb uns bons amics, podem dir aquella frase de "aquí ha habido duende" o similar.

Quan això s'esdeveneix un es sent, en certa manera, com "sostingut" i "mimat". És a partir d'aquesta experiència, gratuïta i sorprenent, que podem dir que ens sentim fonamentats en una certesa personal inquebrantable.

Els primers cristians van formular aquesta certesa en passatges com aquest que tens a continuació. En aquest text la sentència "No nos podrán parar" queda expressada amb el "Res ens podrá separar de l'Amor de Déu".

Text complementari

Què direm, doncs, davant d'això? Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra? Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell? Qui s'alçarà per acusar els elegits de Déu, si Déu mateix els fa justos? Qui gosarà condemnar-los, si Jesucrist mateix va morir, més encara, va ressuscitar, està a la dreta de Déu i intercedeix per nosaltres? Qui ens separarà de l'amor de Crist? ¿La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, la mort violenta? Tal com diu l'Escriptura: És per tu que anem morint tot el dia, i ens tenen com anyells duts a matar. Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima. **N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.**

(Romans 8, 31-39)

Extret dels prega-rocks.